

1989

ЧАЦВЕР

28

СНЕЖНЯ

№ 36(1629)

Колькі дзён за-
сталася? Адзін,
два... На трэці—
час развітвацца
са старым і су-
стракаць Новы
год. І новыя ра-
дасці, безумоўна.

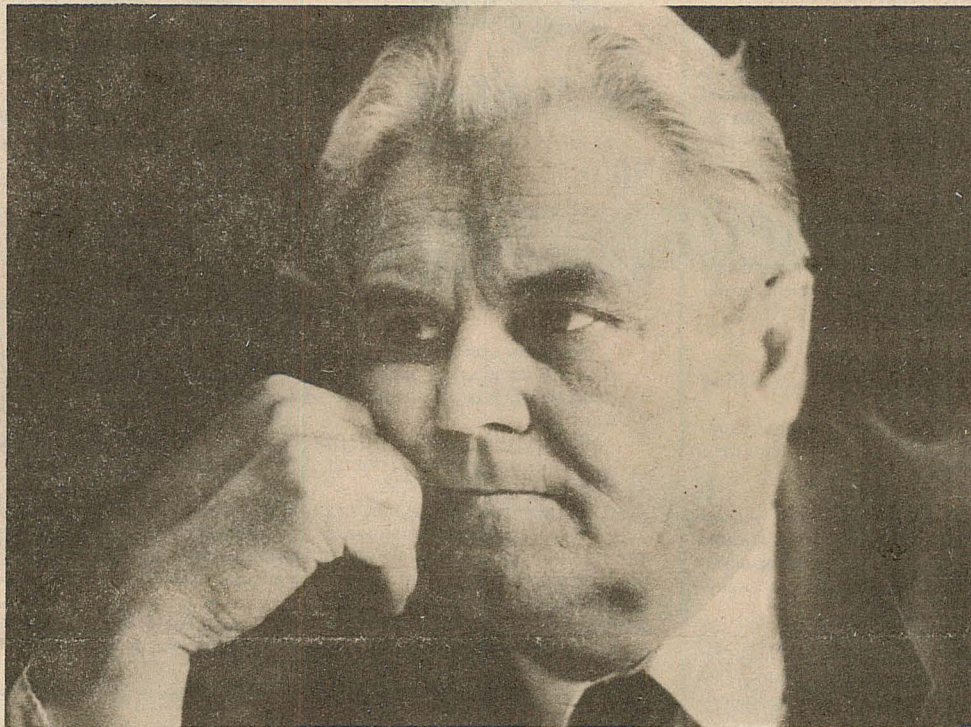
ВІНШУЕМ
ВАС, СЯБРЫ!

БЕЛАРУСКІ УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, КАМСАМОЛЬСКАГА І ПРАФСАЮЗНЫХ
КАМІТЭТАЎ БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОўНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА
ДЗЯРЖАўНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

ПРЫЁМНАЯ

СПЫТАЙЦЕ Ё РЭКТАРА

Можна пабудаваць вышынныя сучасныя корпусы, паклікаць на дапамогу самых выдатных дызайнераў, забраць вялікі штат вучоных супрацоўнікаў — і ўсё ж такі гэта не будзе храм навукі, а выйдзе са сцен універсітэта адзін Педагог. Калі ён таленавіты — гэта ўжо Храм.

Менавіта аб больш поўнай духоўнай і творчай насычанасці вучэбнага працэсу ва ўніверсітэце (ці толькі падалося ў час размовы?) марыць наш рэктар. Так, і ў рэктара ёсць свае мары. Праўда, студэнты не заўсёды пра гэта ведаюць, бо не так ужо і часта наведваюць яны рэктарскі кабінет. Тым часам універсітэт развітваецца са старым годам. Што абнавіцца пачне прынёс ён? Што па-ранейшаму непакоіць? Спытаем у рэктара.

Гутарка з рэктарам Белдзяржуніверсітэта імя У. І. Леніна, акадэмікам АН БССР Леанідам Іванавічам КІСЯЛЕЎСКИМ і будзе навагоднім рэдакцыйным падарункам Вам.

— У студэнцкім асяроддзі вось ужо некалькі гадоў не сыхаюць дыскусіі аб дэмакратызацыі вышэйшай школы. І, як сведчыць статыстыка, каля 85 працэнтаў дэлегатаў Студэнцкага форуму ўпэўнены, што роля студэнтаў у перабудове па-ранейшаму апошняга.

— Згодзен, перамен няшмат. Толькі ці заўсёды, адмаўляючы наяўнасць становага, студэнты валодаюць рэальнай інфармацыяй аб стане спраў ва ўніверсітэце?

Скажам, прадстаўлена студэнтам права ўваходзіць у састаў вучонага савета ўніверсітэта і факультэцкіх саветаў. І што ж? Студэнцкая лаўка запаўняецца толькі на 30 працэнтаў. Між тым, менавіта на саветах прымаюцца рашэнні па ўсіх важнейшых пытаннях жыццядзейнасці ВУ. Як? Вось некалькі прыкладаў. Упершыню за доўгі час восеньскія сельгасработы выпалі толькі на долю другакурснікаў. Студэнтам дазволена вольнае наведванне некаторых відаў вучэбных заняткаў, самім размяркоўваць стипендыю, быць гаспадарамі ў інтэрнаце. Больш шырока выкарыстоўваюцца нетрадыцыйныя формы кантролю за ведамі: апытанне на лекцыях, тэставанне, прамежкавыя залікі, экзамены па асобных раздзелах вучэбных дысцыплін у час семестра. З другога боку: уведзена атэстацыя выкладчыкаў студэнтамі перад конкурсным перавыбраннем.

ВУ ўвогуле і студэнты ў прыватнасці атрымліваюць усё большую аўтаномію, якая ні ў якім разе не самацэла, а патрабаванне жыцця. У ВУ скандэнтаваны найбольш кваліфікаваны спецыялісты, і даяраць кіраванне іх прафесійнай дзейнасцю старонняму назіральніку — гэта проста абсурд. Калі б кожны ход Каспарова быў падказаны першаразгляднікам, у нашай краіне наўрад ці з'явіўся б чэмпіён свету па шахматах. Вышэйшая школа ніколі не стане перадавай, калі не атрымае «вольную».

Менавіта таму Белдзяржуніверсітэт імя У. І. Леніна быў адным з арганізатараў добраахвотнага таварыства ўніверсітэтаў у нашай краіне. У выніку — створаная восенню гэтага года пад старшынствам рэктара МДУ акадэміка Лагунова Асацыяцыя ўніверсітэтаў аб'яднала сваёй асноўнай задачай развіццё аўтаномізацыі і, на яе аснове, аднаўленне прэстыжу ўніверсітэтаў як важнейшых цэнтраў адукацыі і навукі, інтэлектуальнага і культурнага патэнцыялаў грамадства.

Асацыяцыя — не супрацьва-

га міністэрству ці камітэту, а канал зваротнай сувязі, якога не існавала і без якога асуджана на гібель кожная складаная сістэма.

— Ці магчыма аўтанамізацыя пры матэрыяльна-тэхнічнай базе БДУ? Наколькі за год рушыла наперад выкананне трэцяй па ліку пастановы ўрада рэспублікі па развіццё БДУ?

— Па сваёй матэрыяльна-тэхнічнай базе наша вядучая альяма-матэр даўно была вядома як сярэднячок. Пачатак ажыццяўлення мары студэнцтва аб сваім гарадку, зручных аўдыторных і лабараторных корпусах, інтэрнатах, як ні крыўдна, супаў са складаным перыядам у жыцці Мінска і рэспублікі: выкананне жыллёвай праграмы, чарнобыльская бяда, удзел будаўнікоў рэспублікі ў акаванні дапамогі за яе межамі. Тым не менш, поўным ходам выдзецца праектаванне дзесяці аб'ектаў. Адзін (вучэбна-спартыўны комплекс) ужо здадзены, тры (інтэрнат на 1000 месцаў, вучэбна-лабараторны корпус біялагічнага факультэта, лабараторны корпус НДІ ЯП) будуюцца.

— Адна з апошніх пастанов Савета Міністраў СССР дазволіла прадпрыемствам заключаць індывідуальныя дагаворы на мэтавую падрыхтоўку спецыялістаў. Апынуўшыся на месцы кіраўніка прадпрыемства, ці адважыліся б Вы ўзяць на работу сярэднестатыстычнага студэнта нашага ўніверсітэта?

— Калі б я запрашаў на работу толькі аднаго студэнта, безумоўна, аддаў бы перавагу выдатніку, які б жадаў працаваць на маім прадпрыемстве. Я мяркую, што «сяраднякі» ў мяне да таго часу ўжо працавалі б. Запрашаючы на работу групу выпускнікоў, я абавязкова кіраваўся б сярэднестатыстычным прынцыпам. Зборная спартыўная каманда не заўсёды пераважае па якасцях над клубнай. Важна камплектаваць яе, улічваючы многія фактары (і сумяшчальнасць характараў таксама). Тут не абяццясі ні без выдатнікаў, ні без «сяраднякоў», якія, дарэчы, у практычнай рабоце, бывае, абавязваюць меркаванне, што ўстаялася за час вучобы.

— ВУ і самі сёння не задавальняюцца «шэрымі» абітурыентамі...

— А хто сцвярджае, што абітурыент пайшоў слабы, меней падрыхтаваны да вучобы ў ВУ? Асабіста я не згодны. У 1989 годзе 4613 заўступіла ў прыёмную камісію ўніверсітэта (1510—

ад медалістаў). Залічана болей за 900 медалістаў. І астатнія сёлетнія першаккурснікі паказалі на ўступных экзаменах нядрэжныя веды. Так амаль кожны год. Так што паскардзімся самі на сябе, што ў час летняй сесіі колькасць выдатнікаў не дасягнула нават 10 працэнтаў (9,1), а паспяваючых на «добра» і «выдатна» было 38,1 працэнта. «Самі на сябе» — гэта не толькі пра выкладчыкаў, але і пра студэнтаў, бо ў ВУ вучэбны працэс будзе паспяховым пры выкананні дзвюх абавязковых умоў: той, хто вучыць, жадае і ведае, як навучыць, той, хто навучаецца, імкнецца да ведаў. Таму, стварэнне ва ўніверсітэце атмасферы творчасці і імкнення да ведаў павінна быць нашай важнейшай задачай.

Каб хутчэй адапціравацца ў ёй, патрэбна спецыяльная падрыхтоўка. Мы бачым такую магчымасць у адкрытай у гэтым годзе спецшколе пры БДУ, дзе асноўныя заняткі вядуць выкладчыкі ўніверсітэта. Выпускнікі школы змогуць стаць лідэрамі ў навучанні. Да іх абавязкова далавацца іншыя: рухацца за лідэрам заўсёды лягчэй. І гэта, безумоўна, выраўняе (на больш высокім узроўні) да выпускнога курса магчымасці ўсіх студэнтаў.

— Як ацэньваеце Вы навуковы патэнцыял выкладчыкаў універсітэта, узровень лекцыйнай работы?

— Прафесараў (130 сярод 1465 выкладчыкаў) у нас, зразумела, менш, чым у МДУ ці ЛДУ, але значна больш чым у якой-небудзь з беларускіх ВУ. Мы знаходзімся на ўзроўні такіх вядучых універсітэтаў краіны, як Кіеўскі, Казанскі, Харкаўскі, Латвійскі...

Але... мы не задаволены.

Кожны год у нас абараняецца каля 10 доктарскіх дысэртацый, а трэба было б 15-20. А тэндэнцыя старэння кадры, калі сярэдні ўзрост выкладчыкаў 47 гадоў? Не такія ўжо і натхняючыя перспектывы.

Сфарміраваць выкладчыцкі корпус, які быў бы здольны выхоўваць першакласных спецыялістаў, дазволіць замяна састарэлага працэсу перавыбрання (адзін раз у пяць год) выкладчыкаў на новы — конкурснае выбарнае з удзелам альтэрнатыўных кандыдатур. І аб'ектыўныя ацэнкі студэнтаў пры атэстацыі выкладчыкаў толькі дапамогуць справе.

Як і небеспадна рашучасць маладых супрацоўнікаў. Яны ж часам яшчэ баяцца спаборнічаць са старэйшымі, больш вопытнымі педагогамі: каб не «замінаць», здымаюць свае кандыдатуры. Дарма. Бо гэта не толькі іх законнае права, але і рухавік працэсу развіцця навукі і вышэйшай адукацыі.

— Што ж год наступны нам рыхтуе? Я маю на ўвазе і выкладчыкаў, і студэнтаў, і супрацоўнікаў універсітэта.

— У новым 1990 годзе перамен будзе больш, чым у адыходзячым. Лічыце.

Як член Міжнароднай асацыяцыі ўніверсітэтаў БДУ будзе ўдзельнічаць у рабоце Генеральнай канферэнцыі Асацыяцыі, якая адбудзецца ў Хельсінкі ў чэрвені. Пытанне для абмеркавання надзвычай актуальнае: павышэнне ролі ўніверсітэтаў у сучасным свеце. Прынятую праграму нам і рэалізоўваць.

Камп'ютэрызацыя вучэбнага працэсу атрымае далейшае развіццё. У вылічальным цэнтры пачне функцыяніраваць новая магутная ЭВМ «Ізот-1014 Е» вытворчасці НРБ коштам 2 мільёны 700

тысяч рублёў, атрыманая ў чацвёртым квартале 1989 года. Да Міжнароднай алімпіяды школьнікаў, якая адбудзецца ў Мінску, будуць устаноўлены сорак машын СМ-1914 («Мазовія»). Трыццаць шасць з іх застануцца ва ўніверсітэце.

Яшчэ адзін інтэрнат будзе пераведзены на студэнцкае самакіраванне. Нована-роджаны Савет універсітэта, у складзе якога будуць і студэнты, атрымае правы працоўнага калектыву.

Пашырыцца сфера ўжывання беларускай мовы.

Мы заключым новыя дагаворы аб супрацоўніцтве з замежнымі ўніверсітэтамі, у тым ліку з вышэйшымі навучальнымі ўстановамі ЗША. Ужо ёсць дамоўленасць з Нью-Йоркскім, Мічыганскім і Каліфарнійскім універсітэтамі. Планы супрацоўніцтва прадугледжваюць абмены вучонымі і выкладчыкамі і, безумоўна, студэнтамі. Паступова будзе ўкараняцца прынцып платнага навучання замежнікаў (валютныя сродкі дапамогуць паскорыць развіццё матэрыяльнай базы адпаведных падраздзяленняў універсітэта).

У 1990 годзе атрымаем першы ў гісторыі БДУ басейн, будзе заселены 107-кватэрны дом для маласямейных супрацоўнікаў, што некалькі паменшыць напружанасць у студэнцкіх інтэрнатах. Першыя кватэры атрымаюць члены МЖК...

— Якое жаданне загадвае рэктар, калі Куранты адлічваюць дванадцаты ўдар: стаць рэктарам Кэмбрыджскага ўніверсітэта ці дасягнуць сусветнай вядомасці БДУ?

— З пачатку маёй працоўнай дзейнасці апошняе было для мяне важнейшай мэтай.

— Калі ласка, прыгадайце Новы 1952 год (апошні год

вучобы студэнта Кісялеўскага ў БДУ імя У. І. Леніна). Як Вы яго сустрэлі?

— Зусім не так, як сустракаюць тысячы студэнтаў цяпер. Хаця б таму, што тады не было яшчэ тэлебачання і навагодніх перадач, а таксама сеансаў Кашпіроўскага. Мы не ведалі не толькі пра відэа, але не мелі і аўдыё-магнітафонаў.

Яшчэ не ўжывалася слова «дыскаўтэка». Не было ЭВМ і паняцця «дэфіцыт». Не было доўгіх чэргаў, але і вялікіх грошай на руках мы не мелі. Не было двух выхадных у рабочы і пашпартоў у сялян. Як і будаўнічых атрадаў, душавых пакояў у інтэрнатах. Ва ўсім універсітэце не знайшлося б ніводнага доктара навук, а ў атмасферы не сустракаліся неапазнаныя лятучыя аб'екты.

Але ж было тое, што адсутнічае сёння. Культ асобы (да смерці Сталіна заставалася яшчэ больш за год).

Першы тост, незалежна з якой нагоды, паднімаўся за Правадыра. Дружбё барацьбу з касмапалітызмам: замест слоў «футбольны матч» пачалі пісаць «футбольныя спаборніцтвы». У біялогіі грамілі вейсманістаў-марганістаў. Кібернетыку шальмавалі як буржуазную навуку. Мае рэкорды ў БДУ па базе на 800 і 1500 метраў яшчэ не былі пабіты. У Мінску пракладвалася першая тралейбусная лінія. Першы беларускі фізік акадэмік Ф. І. Фёдарэў завяршаў сваю мудрагелістую доктарскую дысэртацыю. У Беларусь былі запрошаны з Ленінграда два буйныя вучоныя: А. М. Сеўчанка і Б. І. Сцяпанав. Першы — на працягу 17 гадоў ўзначальваў БДУ і пабудаваў яго галоўны корпус. Другі — доўгі час кіраваў Інстытутам фізікі АН БССР і стварыў аптычную галіну ў рэспубліцы.

Спявалі Шульжэнка, Уцёсаў, Варвудэў. У тэатры ігралі Ржэцкая, Глебаў, Платонаў.

Будучы старшыня Савета Міністраў БССР, цяпер пасол СССР у Польшчы Бровікаў з поспехам выконваў ролі ў тэатры БДУ, а будучы прэзідэнт АН БССР акадэмік Платонаў яшчэ вучыўся ў высковай школе.

Віцэ-прэзідэнтам АН БССР працаваў Колас, а рэспубліканскую камсамольскую арганізацыю ўзначальваў Машэраў.

Была вялікая вера ў будучае нашай краіны. Існавала магчымасць праявіць сябе. Яе, я ўпэўнены, у час перабудовы не пазбаўлены і вы.

Таму мае пажаданні моладзі — быць дастойнымі часу вялікіх перамен і гуманнага абнаўлення нашага грамадства. Што для гэтага патрэбна рабіць, няхай падкажуць вам сэрца і розум.

3 Новым годам!

3 новым
прیزначэннем!

Бліц-інтэрв'ю

Наш чалавек — міністр

«Увогуле, я зарокся на працягу першых трох месяцаў работы міністрам нікому не даваць інтэрв'ю. Але... дзеля роднага ўніверсітэта і яго газеты... Згодзен. Прывітаю. Калектарная, 10. Міністэрства юстыцыі БССР, у... восьм гадзін раніцы», — запасіў Валерый Гур'евіч ЦІХІНЯ.

— Шчыра кажучы, так рана свой працоўны дзень мы з фотакрэспандэнтам Сяргеем Грыцам яшчэ не пачыналі. А Вы прывычаліся да новага распорядку, кабінета, свайго высокага сану? Наогул, як адчуваеце сябе ў ролі міністра?

— Зараз я ўжо добра ўсведамляю адказнасць, якую ўзвалі на свае плечы. Прарэктарская пасада таксама клопатная, але ў параўнанні з міністэрскай — гэта быў проста «райскі куток». Міністрам працую ўсяго сем тыдняў і, вядома, сцвярджаю, быццам ужо асвоіў гэтую работу, нельга. Ангельскі калісці гаварыў, што пудынг пазнаецца пасля таго, як яго з'ясі. Я ж толькі пачаў есці «свой пудынг».

— І што ён Вам больш нагадвае: пасаду прарэктара ці дэкана юрыдычнага факультэта?

— Хутчэй — дэкана. Тут таксама даводзіцца весці падбор і расстаноўку кадраў, пэўную выхавальную работу. Толькі ў большым аб'ёме.

— А прарэктарскі вопыт?

— Безумоўна, спатрэбіўся. За час прарэктарства я набыў неаблігі вопыт кіраўніка.

— Зараз быць міністрам вельмі цяжка: і адказнасць узрасла, і спытаць, калі што, строга. Вы паспелі паспытаць горчкі міністэрскага хлеба?

— Літаральна з першага дня сваёй дзейнасці. Аднак я і не разлічваў на «салодкае» жыццё. І ў думках жадаю самому сабе ў 1990-м годзе, па-першае, не стаць бюракратам, а па-другое, знаходзіць час і магчымасць для навуковай дзейнасці.

— Міністр-навуковец?

— Так. Я не губляю сувязі з нашым (а можа, дакладней, ужо з вашым) ўніверсітэтам. Вяду лекцыйныя заняткі на юрыдычным факультэце, адначасова займаюся навуковымі даследаваннямі з вучонымі факультэта.

— Міністэрская пасада не выклікае збынтэжанасці ў студэнтаў?

— Наадварот. Пытанні ў час і пасля заняткаў — мора. Працаваць выкладчыкам міністру складаней. Узрасла адказнасць за кожнае слова. Цяпер яно ўжо ўспрымаецца студэнтамі як афіцыйны пункт гледжання.

— Менш чым за год Вы зрабілі ўзлёт ад дэкана факультэта да прарэктара і да міністра. Што ж далей?

— Працаваць. Мы толькі пачалі будаваць прававую дзяржаву. Кавалерыйскім наступам гэтага не зробіш. Таму, думаю, давядзецца працаваць усур'ёз і доўга.

Чулі сенсацыйную навіну: выконваючы абавязкі дэкана філасофска-эканамічнага факультэта працуе ва ўласным кабінете? Нават дыван на падлогу паклаў, каб было куды выклікаць студэнтаў. Не б'яды, што хутка з гэтага невялікага пакоя зробяць два.

— У цеснаце, ды не ў крыўдзе, — не страчвае аптымізму доктар філасофскіх навук, прафесар Альберт Мікалаевіч ЕЛСУКОЎ. — Паўтара-два месяцы назад мы і гэтага не мелі. А зараз пакрысе абжываемся. Праўда, нялёгка займацца дабычай дзяржных ручак, сталоў, крэслаў, дошак і іншых дробязей, без якіх не абыходзіцца ў гаспадарцы. Асноўнае сэнна — знайсці неабходныя плошчы. А пакуль студэнты займаюцца ў дзве змены. Якая гэта вучоба — самі ведаеце.

Тым не менш нельга сказаць, што студэнты тут нічым не займаюцца. Паспяваюць і нядрэнна вучыцца, і ў навуковых гуртках працаваць (асаблівай папулярнасцю карыстаецца «Філасоф», які дзейнічае пры кафедры гісторыі,

3 новым
званнем!

Акадэмікам не нараджаюцца

Дрэжны той салдат, што не марыць стаць генералам. А вось студэнту, што нават не думаў атрымаць тытул акадэміка, тым не менш удалося прымераць гэту ганаровую мантыю.

Вадзім Васільевіч СВІРЫДАЎ — дырэктар НДІ фізіка-хімічных праблем, трэці з працуючых ва ўніверсітэце акадэмікаў АН БССР.

— Вадзім Васільевіч, як становяцца акадэмікам?

— Нічога звышнатуральнага і сакрэтнага тут няма. Трэба любіць навуку, умець шмат працаваць, знаходзіць вучняў і не шкадаваць ні сіл, ні часу на «вырошчванне» добрых даследчыкаў. У выніку, часцей за ўсё на старасці год, можна стаць акадэмікам, калі пашанцуе. Я ніколі не ставіў перад сабой спецыяльнай мэты ўзвісці на акадэмічны Алімп. Я проста працаваў, як умеў.

— І дасягнулі многага. А Вашы вучні, яны не «перараслі» Вас?

— Калі ніхто з вучняў не «перарастае» настаўніка, то гэта не робіць гонару перш за ўсё настаўніку. Тут або ён дрэнна вучыў, або за ім не пайшоў ні адзін малады таленавіты даследчык. З шэрагу маіх паслядоўнікаў чалавек дзевяць у асобных напрамках навукі пайшлі значна далей, чым я. Я гэтым ганаруся.

Сумна, што многія маладыя вучоныя глядзяць звысоку на сваіх папярэднікаў, лічаць іх прадстаўнікамі учарашняга дня навукі. Але ж без іх не было б і дня сённяшняга. Не трэба забывацца і пераацэньваць свой уклад у навуку.

— Званне акадэміка прыбавіла больш клопату ці пашаны?

— Нельга сказаць, што работы стала больш. Яе хапала заўсёды. Я даўно прывыкаў працаваць сем дзён на тыдзень. Але зараз адчуваю большую адказнасць.

А наконт пашаны? Ніколі не задаваў сабе такое пытанне.

ДА ДОШКІ ВЫКЛІКАЕЦЦА... ДЭКАН

філасофіі і логікі), і цікавыя вечары праводзіць (шматлюдна было на прысвечанні першакурснікаў у студэнты), і ў спарборніцах па дзюдо і баскетболу выступаць ды яшчэ і з неформальнымі аб'яднаннямі сувязь падтрымліваць. Апошняе не палюбае дэкана. Наадварот, ён лічыць, што студэнт проста абавязаны ўдзельнічаць у палітычным жыцці краіны. Ён павінен ужо ў сценах БДУ рыхтаваць сябе да будучага вялікага плавання ў бязмерным акіяне са шматлікімі падводнымі рыфамі і неўтаймаванымі хвалямі. Назва яму — жыццё.

Яно пачынаецца тут, на факультэце. Пакуль з удзелу ў рабоце савета, дзе студэнтаў — чвэрць. Паказчык, безумоўна, невялікі. Але галоўнае... Так-так, мы маем рацыю. І гэта чвэрць вышэй-

шага органа кіравання на факультэце прымусіла выкладчыкаў задумацца: ці не ўзімуць і яны лозунг «Уся ўлада студэнтам!»? Стварылі ж у савете так званую студэнцкую фракцыю, якая паставіла пытанне аб выпрацоўцы статусу члена савета. Напэўна, выкладчыкам таксама трэба падумаць аб з'яднанні рады, бо хто ж інакш за іх закіне слова.

— Думаю, са студэнтамі мы паладзім, — упэўнена гаворыць Альберт Мікалаевіч. — Не дадзім адзін аднаго ў крыўду.

Шчыра кажучы, без узаемных папрокаў не абыходзіцца: «Трэба «падцягнуцца» ў вучобе і што гэта ў вас за адносіны да факультэцкай маёмасці?» — абурэцца кіраўніцтва. «Дэканат марудна разгортвае работу, пакуль нічым адметным не заявіў аб сабе»,

— парыруюць студэнты. Аднак гэта не перашкаджае ім жыць дружна, разам працаваць і адпачываць (хоць дэкан далёкі ад камсамольскага ўзросту, тым не менш яго можна ўбачыць амаль ці не на ўсіх мерапрыемствах, якія праводзіць камсамол).

Альберт Мікалаевіч аднойчы па сакрэту прызнаўся, што любіць і паважае студэнтаў (чытайце матэрыял «Я паважаю студэнтаў...» у дваццаці шостым нумары нашай газеты за гэты год. — Аўтар). Але раней гэта была проста любоў (А. М. Елсукі добра памятае свае студэнцкія гады, якія таксама правёў ва ўніверсітэце), а зараз яна стала яшчэ і прафесійнай неабходнасцю.

Спадзяёмся, што гэта ўдалае спалучэнне застаецца і ў новым годзе.

РАСКВІТАЕМСЯ?

АДГУКНІСЯ, ЗАЛАТАЯ РЫБКА!

Час для наведвання прыгожага будынка спорткомплекса ўніверсітэта мы абралі няўдалы: трэніроўкі ў той дзень яшчэ не пачаліся. Што ж за прыгожым фасадом? Ціха і, у адпаведнасці з прызначэннем, прасторна. Вось толькі вады ў басейне як не было за гады маруднага будаўніцтва, так доўгі час і не будзе. Гавораць, паквапіліся нейкія зладзеі на рухавікі, без якіх басейн, што рыба без вады.

Дык загадвайце ж у навагоднюю ноч, студэнты і выкладчыкі ўніверсітэта, жаданне, каб будаўнікі ў сваю чаргу пажадалі, каб...

Не, не дапаможа ім Залатая рыбка. Бо не злую долю ў бядзе нашай абвінавачваць трэба, а чалавечую абыхавасць да дзяржаўных каштоўнасцей.

А можа, нам самім паспрабаваць?

— А-гу, Залатая рыбка! Колькі ж год яшчэ нам чакаць?

3 новай
пасадай!

Бліц-інтэрв'ю

ЗМЕНА — НЕ ЗДРАДА

Галоўнай падзеяй 1989 года для Пятра Дзмітрыевіча КУХАРЧЫКА, загадчыка лабараторыі НДІ ПФП, стала зацвярджэнне яго доктарскай дысертацыі ў галіне радыёфізікі.

— Ці адчуваеце сябе другім чалавекам, стаўшы доктарам навук?

— Здаецца, не. Бо давялося ўваходзіць у гэтую ролю паступова, у працэсе напісання работы.

— Як вам бачыцца — змяніліся адносіны да Вас калег па рабоце, сяброў і блізкіх?

— Калегі... Ну, я думаю, вы мяне разумееце. А сябры і родныя як ацэньвалі мяне да абароны дысертацыі, так паважаюць і цяпер — на тое яны і ёсць самыя блізкія людзі.

— Якія вашы планы на будучы год?

— Я спадзяюся змяніць месца работы — стаць загадчыкам кафедры радыёфізікі на факультэце радыёфізікі і электронікі. 29 снежня адбудзецца вучоны Савет ўніверсітэта, які тайным галасаваннем вырашыць мой лёс.

— Вы не баіцеся пераходу ад навуковай дзейнасці да педагогічнай?

— Страху няма, бо ўжо маю вопыт педагогічнай работы: вёў на факультэце спецкурс, быў кіраўніком дыпломных работ і работ аспірантаў, пад маім кіраўніцтвам абаронена 5 кандыдацкіх дысертацый. Я добра разумею, што мне прыйдзецца змяніць свой лад жыцця, больш патрабаваць ад сябе.

Між тым, на кафедры я буду мець большую прастору для навуковай дзейнасці, большую свабоду выбару тэматыкі. Кафедра часцей, чым лабараторыя, папаўняецца маладымі навуковымі сіламі. Таму я думаю пра сваю новую пасаду з аптымізмам.

— Чаго вы хочаце, чаго чакаеце ў 1990 годзе?

Чаго чакаць — і не ведаю нават. Бо стала цяжка арыентавацца ў паваротах эканамічнага і палітычнага жыцця нашай краіны.

А хачу... Хачу, каб навуцы і вышэйшай школе надавалася больш увагі. Каб мы сталі камп'ютэрнай краінай. Вось зараз вы набралі 6 наша інтэрв'ю на дысплей, і мы з вамі адразу мелі б магчымасць яго адрэдагаваць...

НЕМАЎЛЯ

Хто ведае, ці не чакае малага ў 2001 годзе, калі хлопчыку дванаццаць гадоў стукне, адкрыццё сусветнае? Гэта ж будзе яго год — год Змяі.

І вырашылі мы ўзяць у яго інтэрв'ю. (Захаваем на ўсялякі выпадак). Вялікая асоба, якой без году тыдзень, на шчасце, у гутарцы не адмовіла, ветліва прাপанаваўшы правесці яе з самымі адданымі паверанымі:

— Ведаеце, мы вельмі чакалі дзяўчынку, асабліва я. Ужо і імя знайшоў — Ева. А гэты хітрун усіх ашукаў. Нават дактароў, — пачаў Ён.

— Спаць хачу. Вельмі, — падзялілася ўражаннямі Яна. Ціха.

І тут незразумелы старонняму вокліч «уа-уа!» адарваў «паслоў» ад размовы. Асцярожнічае асоба, баіцца

РАПТАМ ЁН — ГЕНІЙ?

паведаміць лішняе. Што ж, час развітвацца. Тым больш, што ў руках у нас адмысловы дакумент. Такіх вершаў, здаецца, яшчэ нікому не прысвячалі, ды і мы бачылі ўпершыню. Адныя лічбы:

37 18 45 —
22 48 77
22 48 77 —
37 18 45
12 06 88
30 08 88
26 11 88
26 11 88!
01 04 89

19 07 89
12 12 89 —
03 03 03
13 12 89
20.50, 20.50, 20.50!

І калі ты, чытач, з цікаўных, атрымлівай невялікую падказку: гэта гісторыя вялікага кахання: Яе, Яго і іх СЫНА, якога мы, апынуўшыся на месцы трэцякурснікаў журфака Олі Мядзведзевай і Сашы Кішкіна, назвалі б Адамам.

Служба ветлівасці УНІВЕРСІТЭЦКАГА ТБМ

ЭНТР СТАТЫСТЫЧНА-МАРАЛІСТЫЧНЫ АДДЗЕЛ ПЕРШЫ

Ваш слоўнікавы запас івасці?

Лічваюцца словазлучэнні «ветліва прашу», «калі ласка», «будзьце ласкавы», «добра пожаловаць» і г. д.).

2. Частотнасць Вашага жыцця слоў ветлівасці. У суткі. У месяц. Рэкамендуецца спаробіць студэнцкіх груп, мажліва, курсаў, папушчальныя і міжфакультэцкія спаробітвы. Падлікі давяраюцца вельмі ветлівым падлікоўцам.

3. Мадэляцыя інтанацыі:

а) Рэгістрацыя павышаных тонаў (за дзень, за месяц): адміністрацыйна-камарнага; патэтычнага; панегірычнага і інш.; б) Рэгістрацыя сярэдняга і зніжанага да шэпту і падшэптвання тонаў: угодніцкага, згодніцкага, ліслівага, сюсюкалівага, падкалоднага, варыянтна-змяінага, варыянтна-камарынага і інш. Спаробіць дэканатаў, камітатаў і самых розных іншых службаў

АД РЭДАКЦЫІ:

Наогул, словы «кантора» і «служба» сумніцельнага паходжання, неперабудовачныя яны. І калі толькі наша ТБМ паспела «абюрэкратызавацца», самому яшчэ без трох дзён два месяцы, а туды ж — канторы для службы адкрывае. Няма на іх управы і закону добрага, чапляюцца да кожнага слова і нават да інтанацыі. Зрэшты, можа яны і маюць рацыю, бо напачатку зайжды было Слова. Ці стане яно ва ўніверсітэце ў будучым годзе беларускім, залежыць, праўда не толькі ад ТБМ, але і ад кожнага з нас — студэнта і выкладчыка.

не дапускаецца. Ідэнтыфікацыя абнароўдзецца ў канцы месяца і пакартальна (у шматтыражцы і насценным друку).

4. Улік словаў-паразітаў тыпу «так сказаць», «значыць», «значыцца», «э-э» і г. д.

Падчас лекцыі (студэнтамі), падчас пасяджэнняў вучоных саветаў, рэктарата, дэканатаў, сходаў усіх профіляў (актывістамі Службы ветлівага ТБМ).

5. Частотнасць ужывання крылатых слоў. Вашы любімыя крылатыя словы беларускіх пісьменнікаў, паэтаў і вучоных мужоў універсітэта? Падборкі іх — па факультэтах — рэгулярна будуць змя-

шчацца дзеля вызначэння прызавых месцаў факультэтаў па іх любові да вобразнага беларускага слова.

6. Прыказка і прымаўка ва ўніверсітэце. У народзе здавён гаворана, што без прыказкі і з лавы не зваліцца. Ці сапраўды з прыказкамі звальваюцца ці не звальваюцца з лаваў на факультэтах і студэнты, і выкладчыкі?

Гэтым аб'яўляецца агульнаўніверсітэцкі конкурс «Найлепшыя ўніверсітэцкія беларускія прыказкі і прымаўкі».

7. Марк Твен любіў паўтараць, што маршчыны на твары нашых студэнтаў толькі ад дасціпнасці нашых выклад-

чыкаў? Дарогу гумару і дасціпнасці! Дастойнае месца ў ім слову беларускаму! Залацінкі ўніверсітэцкага беларускага гумару і сатыры рэгулярна будуць вымывацца рэспубліканскім іх золаташукальнікам «Вожыкам».

АДДЗЕЛ ДРУГІ

1. Даследаванне звычайнага гыркання і фыркання.

2. Даследаванне надзвычайнага брахунства і слоўнікавага дэкунства:

а) Ваш слоўнікавы запас з арсеналаў лаянкі? Падлік самы суровы — з наборам штрафных манет — ад адной да трох (у залежнасці ад колькасці слоў у матрыцы лаянкі).

б) Спаробіць паміж асобнымі студэнтамі, групамі, курсамі, факультэтамі — забараняецца.

в) Фонды, сабраныя на заражаныя лаянкай групамі, курсамі, факультэтамі як прэміяльныя перададзены на групы, курсы, факультэты, вірусамі лаяльнага лексікону не заражанымі.

Усеўніверсітэцкае асуджэнне лаянцы любога моўнага паходжання! Ветлівасць і гырканне — несумяшчальныя!

Алег ЛОЙКА, старшыня рады ТБМ, прафесар, член-карэспандэнт АН БССР.

Прыг- скок

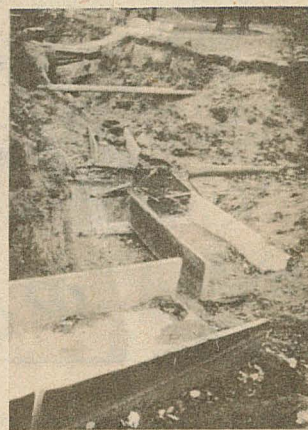
Шлёп. Шлёп. Шлёп. Чмяк!!!

Так і ёсць — бот застаўся ў гразі.

— Каб яе д'ябал пабраў, гэтую канаву, — вылаяўся студэнт, выбраўшыся на другі «бераг».

Бу-бух! Зачапіўся нязграбны падарожнік за нейкую жардзіну. І, пераскокваючы яміну за ямінай, пашыбаў да інтэрната. Толькі і чулася, што «Шлёп! Шлёп! Чмяк! Чмяк!»

І так дзень пры дні, месяц за месяцам. Тры гады запар. Хто не пройдзе ўздоўж траншэі паміж шостым і сёмым інтэрнатамі — абавязкова ў недарэчную гісторыю трапіць. Усе на траншэю злучаюцца, а кінуць вокам убок, на завод імя Кастрычнікай рэвалюцыі, па змове якога з гарадской целасеткай яна ўтварылася,

ніхто не здагадаецца.

І толькі нека пад Новы год заўважылі траншэю законныя бацькі (ім у гэтым рэдакцыя інфармацыі Беларускага тэлебачання дапамагла). Пераглянуліся: хіба ж наша гэта дзіця?

— Ваша, — запэўнілі сведкі нараджэння траншэі.

Пачалі яе хуткімі тэмпамі ў належны стан прыводзіць. Да рук усё ж прыбраць не паспелі: ці то дзіця надта распусным зрабілася, ці то бацькам зноў не да яго.

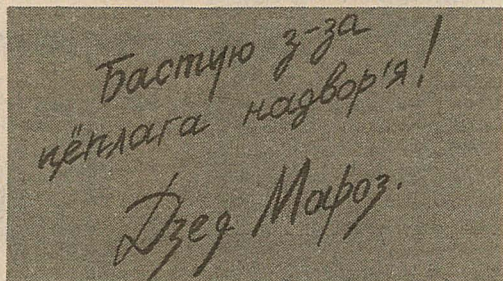
І толькі ў бездарожжа чучэца вакол: «Шлёп! Чмяк!».

ЯКОЕ Ж СВЯТА...

ЯКОЕ Ж СВЯТА...

ЯКОЕ Ж СВЯТА...

...БЕЗ ДЗЕДА МАРОЗА?

Больш за ўсё зараз клопатаў у Дзеда Мароза. Патрэбна паспець усюды: і на балі карагод вадзіць, і віншаванні даставіць па адрасе, і падарункі дзецям уручыць. Цяжкавата яму давадзецца: хоць санкі ў Дзеда Мароза чароўныя, але і яны адмаўляюцца імчаць па голай зямлі. Таму яшчэ адзін абавязак у Дзядулі — пакрыць снегам зямлю, каб мы з вамі адчулі сапраўднае свята.

...У пакоі прыемна пахне хвой, рознакаляровымі агенчыкамі свецяцца ёлачныя

цацкі. А за акном — траскучы мароз, лёгкія белыя сняжынкі пясчотна апускаюцца на зямлю. Сядзячы за святочным сталом, мы радуемся: малайчына, Мароз, пастараўся. Толькі аднаму яму з такой складанай задачай ніколі не справіцца. Але ёсць у Дзеда Мароза шмат добраахвотных памочнікаў. Адзін з іх — трэцякурснік філфака Дзіма ЛІЦВІНЕНКА, які на факультэцкім навагоднім балі часова замяніць Дзеда Мароза і стане гаспадаром карнавала.

... БЕЗ ФІНАНСАЎ?

Медзьякі рассыпаліся па падлозе. Ішоў продаж сасісак, працаваў цір, склікаў азартных аматараў таталізатар...

Пачыналася студэнцкае свята. Сустрэча каманд КВЗ у Доме палітасветы на гэты раз называлася «Навагодні бал у Сатаны».

І наўрад ці хто-небудзь са студэнтаў, нават тых, хто не атрымлівае стыпендыю, шкадаваў грошай, што пакінуў у вестыбіюлі перад пачаткам гульні. А вось кошт білета — два з паловай рублі — не абышлі ўвагай нават тых, хто выходзіў на сцэну, хоць яны, зразумела, не плацілі за ўваход.

І сапраўды, ці робіцца ў нас што-небудзь без грошай? Чаму нават вольналюбівія і дэмакратычныя студэнты не абыходзяцца без захаплення гэтым фетышам?

Навагодняе свята — асабліва чыстае, асабліва братэрскае. Нека не ўспрымаецца сярод яго ўпрыгожванняў, яго ёлачных цацак бляск манет, а серпантыны і канфеты выклікаюць зусім не тых пачуццёў, з якімі глядзіш на такія ж рознакаляровыя купюры...

І тым не менш. Уваход на большасць факультэцкіх карнавалаў у нашым універсітэце будзе платным. Не хочаш плаціць — не ідзі на свята, аднакурснікі будуць вітаць яго без цябе. Успаміны застаюцца ім, а што — табе? Далёка не ўсім нашым студэнтам давадзец-

ца смяцца і танцаваць каля ёлкі ў роднай альма-матэр. Механіка-матэматычны факультэт, напрыклад, арэндуе залу Дварца Белсаўпрофа, гістафак — Дома настаўніка. Камітэты камсамола не маюць дастатковай колькасці асабістых грошай, таму браць іх даводзіцца з кішэняў студэнтаў. Меншым за паўтара рублі кошт білета ніяк не атрымліваецца, бо трэба не толькі за арэнду заплаціць, але яшчэ і падарункі для пераможцаў конкурсаў падрыхтаваць, і тавары для аўкцыёна купіць. Няблага б і ў фондзе камітэта камсамола што-небудзь пакінуць.

Больш дзіўнай выглядае сітуацыя на хімназіі. На мінулым тыдні тут была толькі адна аб'ява аб навагоднім карнавале. Ён будзе праводзіцца ў кафэ «Гаудэамус». Дакладней, тыя, хто купіць білеты, стануць гледачамі праграмы, якая дэманструецца тут звычайна. Толькі вось сярод жадаючых правесці ў «Гаудэамусе» свята не знайшлося ніводнага студэнта хімназіі (спадзяёмся, пакуль, бо гэта даныя ад 22 снежня). Білеты купляюць толькі супрацоўнікі НДІ ФХП. Дарэчы, гэта яго камсамольская арганізацыя займаецца падрыхтоўкай вечарыны.

Дык колькі грошай вы аддалі на сустрэчу Новага года? У любым разе — няхай радасці будзе больш!

...БЕЗ «ЧЫРВОНАЙ ШАПАЧКІ»?

Кожнаму дзіцяці знаёма гэтае імя. І лепш не вымаўляць яго ўслых, бо абавязкова пачуеш надакучыўшае ўжо: «Мамачка, пачытай!». Яшчэ б, казку «Пра Чырвоную Шапачку і Шэрага Воўка» ведаюць усе амаль з палёначнага ўзросту.

А ці многія з вас ласаваліся цукеркамі, на абгортцы якіх — шпарка крочыць з кошыкам у руках Чырвоная Шапачка? Не кожны дзень нам удаецца заставаць сваіх дзяцей такімі ласункамі. Але, кажучы, пад Новы год збываюцца ўсе пажаданні. Ці не падслухалі члены камісіі садзеяння сям'і і школе вашы думкі, дзеці? Праўда, прыемна пад Новы год атрымаць падарунак ад Дзеда Мароза — прывабную карцінку з «Чырвонай Шапачкай», «Кара-Кумам», «Забавунымі прыгодамі», шакаладам «Аўрора» і «Апельсіна-

вы», зефірам? Усяго 2300 падарункаў будуць уручаны дзецям выкладчыкаў і супрацоўнікаў і каля 600—студэнтаў.

Навагоднія прыгоды працягнуцца ў гасцях у Яе Вялікасці Елкі, якая прыбрана ў Палацы Белсаўпрофа. На жаль, усе трапіць туды не змогуць — удалося закупіць толькі 400 білетаў.

Затое прадстаўленне Маскоўскай цыркавой групы «Навагоднія прыгоды Дзеда Мароза і Снягурчкі» змогуць паглядзець усе, хто прыйдзе ў актовую залу галоўнага корпуса 6 студзеня ўжо 1990 года а 12-й гадзіне дня. Так што, дзеткі, апранайце бальныя касцюмы, выклікайце карэту і, мы запрашаем вас на Свята.

...БЕЗ ЛЯСНОЙ ПРЫГАЖУНІ?

Вельмі хацелася пачуць адказ ад тых, хто ўдзельнічаў у складанні мінулагадня загаду, які забараняе ставіць ёлкі ў холах вучэбных корпусаў і інтэрнатаў. Праўда, усе хаджэнні ў рэктарат, студэнцкі прафком, камітэт камсамола, аддзел аховы працы станючых вынікаў не далі, бо ніхто, здаецца, катэгарычна не адмаўляе, што загад ёсць, тым не менш і ўбачыць яго мне не пашчасціла. Таямніца яго існавання пакрыта змрокам.

І ўсё ж чаму студэнт не можа сустрэць Новы год так, як мы з вамі: сярод сяброў, ва ўтульнай абстаноўцы і абавязкова з Лясной Прыгажуняй?

Начальнік аддзела аховы працы Васіль Рыгоравіч САКОЛЬНІКАЎ перакананы, што ва ўсім вінаваты... самі студэнты. Несвядомыя яны надта і безадказныя. А раптам акурак дзе-небудзь кінуць ці вата загарыцца ад бенгальскага агню? А вогнетушыцеляў лішніх — ніводнага. І ў лабараторыях іх

«пазычыць» нельга — зноў жа «а раптам». Вось калі б мы былі выхаваны, як належыць, тады іншая размова.

А пакуль давадзецца мірыцца з тым, што Новы год — звычайны дзень, бо якое ж свята без ёлкі, без рознакаляровых лямпачак на ёй, без бенгальскіх агеньчыкаў, нарэшце? Прадбачу абурэнне з боку інспектара па пажарнай ахове. Але адчуваю і падтрымку сваіх крамольных думак кіраўніцтвам геаграфічнага факультэта: амаль штогод напярэдадні Новага года ў холе першага паверха ўсімі колерамі вясёлкі загарэцца самая жаданая госця — Елка. І не бяда, што адказы за яе вымушаны (як трапна пажартавалі ў адзеле аховы працы) сядзець пад ёй замест Дзеда Мароза. Затое свята ёсць свята. Студэнт таксама павінен адчуваць гэта, хоць ён і студэнт.

Добрае гэта свята — Новы год. Вясёлае. Утульная хатняя абстаноўка. Ледзь чутнае патрэскванне свечак і ёлка, якая таямніча пабліскае. Прыгажосць, цішыня, радасць душы.

Як жа мала таямнічага застаецца ў студэнцкіх інтэрнатах пасля сустрэчы Новага года ва «утульнай дамаўня абстаноўцы»!

Як доўга падлічваецца потым трэснучыя з гromам, дастойным Перуна, незлічоныя шыбы, скінутыя з верхніх паверхў лесвіцы, выламаныя дзверы.

«Знайсі вінаватых цяжка», — пісала наша газета год назад. Матэрыял называўся «Бі першым, Федзя!» Калі б толькі білі. Па словах дырэктара ўніверсітэцкага студгарадка Мікалая Паўлавіча МАСЛОУСКАГА, пазварочвалі газавыя пліты на адной з кухняў сёмага інтэрната. Уяўляеце маляўнічасць навагодняга феерверка, калі б адбыўся выбух? Спроб «неасцярожнага абыходжання» з вогнетушыцелямі налічваецца куды больш. На мінулых навагодніх святах умудрыліся разбіць 59 арматаваных шыб. Вось дык павесяліліся!

А 28 снежня ў «сямёрцы» будзе ні што іншае, як баль-маскарад. І дзе гарантыя, што на яго не заявіцца незлічонае колькасць вядомых Федзяў?

Гэта прадчуваюць і члены апэратрада інтэрната, на тварах якіх у час чарговага пасяджэння чыталася непрытворная заклапочанасць провадам старога 1989 года ў інтэрнаце. Дарэчы, гарача вырашалася: вывешваць за тыдзень да свята аб'яву, што інтэрнацкія дзверы пасля дванаціці гадзін зачыняюцца «у сувязі з Новым годам» альбо паспадызвацца на свя-

домасць студэнтаў.

Падзяляючы заклапочанасць адміністрацыі вынікамі сустрэчы Новага года ў інтэрнатах, можна зразумець і неспакой студэнтаў, якім сустракаецца «ціхую сямейную ўрачыстасць» у інтэрнацкіх пакоях.

Легальна госці жыхароў да сустрэчы Новага года дапускацца не будуць. Магчыма, і знойдуцца тыя «запрашалныя білеты», якія нам паабяцала кіраўніцтва студэнцкага гарадка, але пакуль сярод студэнтаў і чутак пра гэта не чула.

А падрыхтоўка да Новага года ідзе. Закупляюцца цукеркі, прызы, магчыма, будзе ёлка. І на баль-маскарадзе, як абяцаюць яго арганізатары Алена Занковіч і Міша Дарашэнка, чакаюць прыемныя таямніцы... Але нас больш хваляюць непрыемныя нечаканасці, накіраваныя італьянскай традыцыі: выкідаць напярэдадні Новага года старыя рэчы, мэблю, посуд. Заўважаем, уся інтэрнацкая мэбля дзяржаўная, як і шыбы з дзвярыма і лесвіцамі.

Адчуваючы незвычайную сімпатыю да свайго мінулага года героя Федзі, рэдакцыя лічыць неабходным гора павіншаваць яго з надыходзячым святам.

З Новым годам, Федзя! З новым шчасцем! Спадзяёмся, што ты не будзеш ствараць яго шляхам разбітых шыб і ўзарваных пліт. Наша табе парада: займіся лепш маскарадным касцюмам.

ДА СВАТОЧНАГА СТАЛА

СМАЧНА ЕСЦІ?

Шматлікія даведнікі і тлумачальнікі, а таксама чуткі, распаўсюджаныя дасціпныя бабулькі, раіць прыгатаваць да святачнага стала ў Навагоднюю ноч кашу з пяці злакавых.

Для двухсот навучэнцаў ваеннай кафедры (у асноўным жыхароў інтэрната) у будзённым дзень гэта страва падалася б звышдалікатэсам.

Прайшоў амаль год з таго лютаўскага дня, калі адным рашэннем стварыць у памяшканні буфета ваеннай кафедры душавыя для гаража студэнты атрымалі прымусовы разгрузачны дзень. А выкладчыкі ўвогуле апынуліся на галодным пайку.

— Тады пытанне вырашалася на карысць буфета. Але раённы трэст сталовых паспешаў прыклеіць мянушку «нерэнтабельны», — распаўядае член прафбюро кафедры ваеннай падрыхтоўкі Аляксандра Міхайлаўна Бадун.

Такім чынам, з 8.25 да 15.35 (калі ўжо, дарэчы, не паабедаш ні ў адной студэнцкай сталойцы) студэнты

галадаюць ці выкарыстоўваюць вялікі перапынак, прыхапіўшы, часам, і некалькі хвілін заняткаў для набегу на кулінарыю, а бывае, вытрэсваюць з кішэняў дробязь на абед у кааператыўным кафэ.

На кафедры мараць аб аднаўленні ў наступным семестры работы звычайнага буфета з булачкамі і сокам.

А вы гаворыце: страва з пяці злакавых...

МАСКАРАД

Ці лёгка дзяўчынцы стаць дзюдаісткай? Калі ласка, прыходзьце на панядзелках, серадах і пятніцах з 17 да 19 гадзін у спартыўны комплекс універсітэта.

Толькі навошта гэта патрэбна? Нават калі вас у цемры затрымае злачынца мужчынскага полу лягчэйшай вагавай катэгорыі, усё роўна дзяўчына застаецца дзяўчынай.

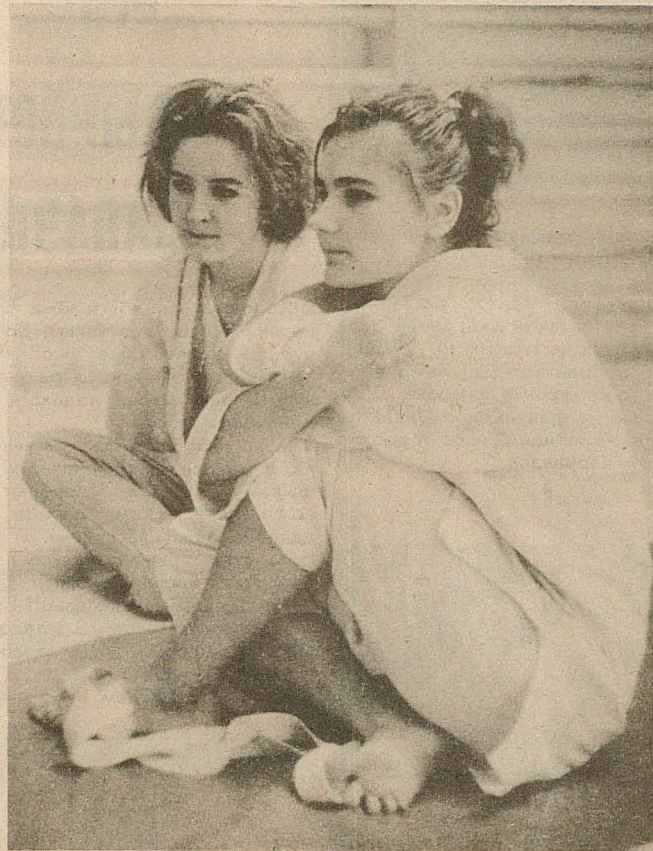
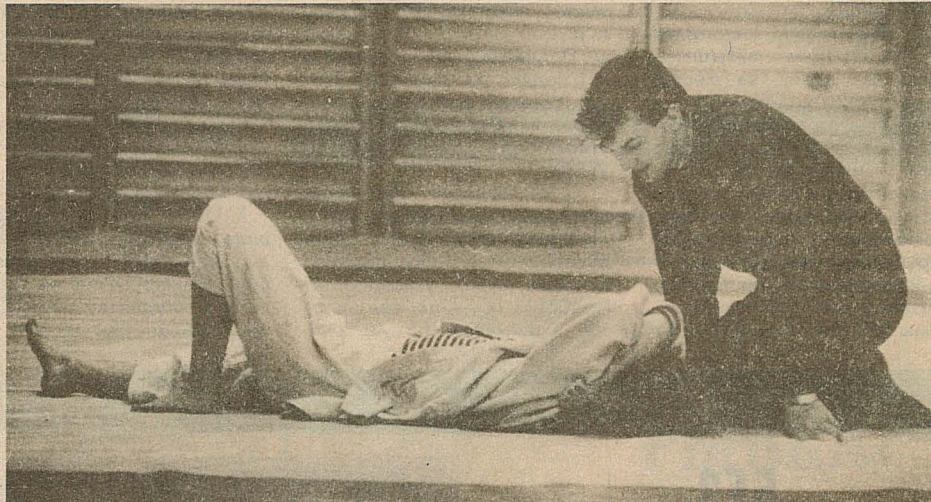
Што ж прымусіла іх надзець кімано, адмовіцца ад жаночкасці?

Дзяўчаты пакрыўдзіліся. Што толькі мы ні пачулі ў адказ! «Дзюдо — гэта што ні на ёсць жаночая справа». «Спартыўная гімнастыка, напрыклад, псуе постаць не менш». «І зусім не страцілі мы жаночкасць, а, наадварот, набылі настойлівасць, незалежнасць, высакароднасць. Дзяўчатам таксама прыемна адчуваць сілу».

А як ставяцца да іх захаплення хлопцы? «Па-рознаму, але і ў нас адносіны да іх змяніліся: паважаем толькі моцных і мужных».

Як ні складана было нам пераканаць іх, ім запэўніць нас, але адно зразумела: наступны год Дзіяна Дудзік, Вольга Бондар, Алена Дзмітрук і ўсе дзяўчаты, якія займаюцца ва ўніверсітэцкай секцыі дзюдо, усё роўна правядуць у белым адзенні — з кімано развітацца не збіраюцца.

І няледзячы ні на што, гэта прыемна!

Рыхтуючы спецвыпуск для Вас, Новы год віталі: Зінаіда АЛЯШКЕВІЧ, Вераніка БЯГУН, Сяргей ГРЫЦ (фота), Мікалай ДЗЯБЕЛА, Марына ЗАГОРСКАЯ, Аляксандр КОКТЫШ, а таксама няштатныя карэспандэнты «Беларускага ўніверсітэта» Святлана АЗАРЭВІЧ, Ірына БІСЮК, Таццяна КАЗАК, Інга ШЭЛЕПАВА.
З НОВЫМ ШЧАСЦЕМ, АЛЬМА-МАТЭР!

УСПОМНІМ СТАРОЕ

СПРАЦАВАЎ «СТАЛКЕР»?

Мост цераз невялікую раку Свіслач мог бы спакойна трапіць у кнігу Гінеса. Калі б туды заносілі рэкорды па працягласці рэканструкцыі.

Ні многа, ні мала, а ўжо пяты год спрабуюць рабочыя ўпраўлення дарожна-маставага будаўніцтва аднавіць гэты мост. Так што сёлетняга выпускніка памятае ён «зялёным» першаккурснікам. Не надта цікавіліся мостам генпадрадчыкі, гледзячы на іх, чакалі і субпадрадчыкі — мостабудаўнічае ўпраўленне № 6.

«А пакуль што трымцаць пажоўклыя лісцем маладзенькія дрэўцы, вырашаныя на мосце чалавечай нядбайнасці і безгаспадарчасці», — канстатаваў у матэрыяле «Патрабавання «сталкер» (13.10.88) наш карэспандэнт.

Прычынай працяглай рэканструкцыі моста па вуліцы Каст-

рычнікай галоўны інжынер ўпраўлення дарожна-маставага будаўніцтва і добраўпарадкавання пры Мінгарвыканкоме М. С. Куксачоў назваў нездавальняючае забеспячэнне матэрыяламі і тэхнікай. Таму год назад спалі моцным зімовым сном пад цёплай коўдрай абломкі і будматэрыялы (якіх, дарэчы, не хапала) — панавалі цішыня і спакой. Зусім іншая справа — за тыдзень да 1990 года. Магчыма, шматдачка з укараннем, калі пачалося будаўніцтва і калі скончыцца, знікла зусім не таму, што сорамна будаўнікам са шматлікімі жыхарамі інтэрнатаў сустракацца, проста сорам, нарэшце, вочы выеў. А нам чаго за тое, як яны маюцца, турбавацца, калі гэта адзіная магчымасць «выбіць» сабе навагодні падарунак? Каб толькі зноў «Беларускаму ўніверсітэту» не давялося вяртацца да гэтага нерухомага аб'екта і будзіць «маставікоў»...

**БЕЛАРУСКИ
УНІВЕРСИТЕТ**

Цана 2 кап.
Мінская паліграфічная фабрыка
«Чырвоная зорка» МВПА
імя Я. Колас.
28 снежня
Зак. 1642.
Т. 2000 экз.

220080, Мінск-80, УНІВЕРСИ-
ТЕЦКІ ГАРАДОК, ВУЛ. БАБ-
РУЙСКАЯ, 9, ПАВЕРХ 4,
ПАКОІ 74-75.
ТЭЛЕФОН 20-68-27.

Рэдактар
М. Г. ЗАГОРСКАЯ.